

ת"פ 5852/10/21 - מדינת ישראל נגד RADOM YEZOU, TESFBRHEN DAKLO

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 5852-10-21 מדינת ישראל נ' YEZOU ואח'

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אפרת שדה

מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשמים:

RADOM YEZOU

TESFBRHEN DAKLO

ע"י ב"כ עו"ד תמי ארליך ועו"ד יעקב פלומי

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 6.6.2022 הורשעו שני הנאשמים על יסוד הודאתם בכתב האישום, שתוקן לקולה במסגרת הסדר דיוני, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין הנאשמים לבין מ.ה, יליד 1991 (להלן: "**המתלונן**") הייתה היכרות מוקדמת, על רקע השתתפותם בהפגנות הקשורות למשטר באריתריאה.

ביום 17.7.2021, עובר לשעה 2:30 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים, כשכל אחד מהם מצויד בסכין, לביילי בפאב ברחוב יסוד המעלה 30 בתל אביב (להלן: "**המקום**"). סמוך לאחר מכן, הגיעו המתלונן וחבריו ב.ג, מ.א ו-ד.ג ושהו בו אף הם במקום. בשעה 3:30 או בסמוך לכך, עזב המתלונן יחד עם ב.ג את המקום, והנאשמים יצאו בעקבותיהם.

באותה עת, התקהלו מחוץ למקום אחרים, שזהותם אינה ידוע למאשימה (להלן: "**האחרים**"). מיד לאחר מכן, וללא כל התגרות מוקדמת, עת יצאו המתלונן ו-ב.ג מהמקום, כל אחד מהנאשמים שלף את הסכין שהחזיק ודקר באמצעותה, דקירה אחת כל אחד, את המתלונן בשכמו. בשלב מסוים, נמלט המתלונן יחד עם ב.ג בריצה מהמקום, הנאשמים ואחרים דלקו אחריהם, בעוד שהאחרים זרקו על המתלונן מקלות ואבנים.

זמן קצר לאחר מכן, השיגו הנאשמים והאחרים את המתלון שהיה בגפו. האחרים כיתרו אותו ותקפו אותו בכך שדקרו אותו באמצעות סכינים בפניו, בגבו ובידיו; בעטו בגופו והכו אותו באגרופים; וכן הכו אותו באמצעות מקלות ואבנים בכל חלקי גופו, בנוכחות הנאשמים.

כתוצאה ממעשי הנאשמים והאחרים, נגרמו למתלון פצעי דקירה רבים בכתף שמאל, בידו, בפניו ובגבו, דימום משמעותי, נפגעה יכולתו הנשימתית וחלה ירידה בתפוקת לבו (אי יציבות המודינאמית). עם הגעת המתלון לבית החולים, הוא טופל בשני נקזי חזה, הוכנס לניתוח בהול, הורדם והונשם. המתלון אושפז בבית החולים במשך 9 ימים.

נוכח האמור, הנאשמים החזיקו על אחד בסכין שלא כדן, ובמעשיהם המתוארים לעיל גרמו בצוותא חדא חבלה חמורה למתלון.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה מלעתור לעונש העולה על 30 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר צופה פני עתיד ופיצוי לטובת נפגע העבירה. הוסכם כי ההגנה תוכל לטעון לעניין העונש כראות עיניה.

טיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד אפרת שדה, עתרה למתחם ענישה **שבין 24 לבין 48 חודשי מאסר**. ב"כ המאשימה הדגישה את עקרון הגמול בענישה, הצורך בהרתעת היחיד והרבים, וטענה כי בנסיבות המקרה אין למקם את עונשם של הנאשמים בתחתית המתחם הנטען, אלא בשליש התחתון שלו, כך שעונשם לא יפחת מ-30 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי למתלון.

נטען כי הערכים החברתיים המוגנים שבהם פגעו הנאשמים במעשיהם הינם שלמות הגוף, תחושת בטחון, כבודו וחירותו של האדם. נטען לנסיבות חמורות בביצוע מעשי הנאשמים, המלמדות על מידת הפגיעה המהותית בערכים המוגנים. הודגשה העובדה שלא דובר על תקיפה במהלך קטטה או ויכוח, אלא תקיפה פתאומית ללא כל התגרות, כאשר ההיכרות בין הנאשמים למתלון הסתכמה בהשתתפות בהפגנות כנגד המשטר באריתריאה. נטען כי האקראיות והקלות הבלתי נסבלת במסגרת התנפלו הנאשמים באכזריות על המתלון מעצימה את חומרת מעשיהם. מדובר בתקיפה שבוצעה באמצעות נשק קר, סכינים, שהחזיקו הנאשמים, ואף מיקום הדקירות מלמד על חומרת הפגיעה במתלון. נטען כי מעשי הנאשמים, אשר פעלו בצוותא, הביאו לפתיחת המתקפה האלימה כלפי המתלון, כאשר האחרים הצטרפו לתקיפה והסלימו את האירוע. נטען לפער כוחות ניכר בין הנאשמים לבין המתלון, אשר היה בגפו ונותר חסר אונים מול הנאשמים, שהיו מצוידים בנשק קר, ומול רבים אחרים. המתלון ספג בנוכחות הנאשמים מכות ודקירות שיכלו לגרום לפגיעות חמורות מאלו שהתרחשו בפועל.

צוין כי אין בידי המאשימה הצהרת נפגע, משום שהמתלונן עזב את הארץ, אך הנזקים ברורים וברי כי האירוע הותיר בו צלקות פיזיות ונפשיות, והשפיע על תחושת ביטחונו האישי.

נטען כי לא בכדי קבע המחוקק עונש מרבי של 14 שנות מאסר לצד עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המלמדת לשיטתה על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים.

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של כל אחד מהנאשמים, תוך שציינה כי לחובתו של הנאשם 1 עבר פלילי בעבירת אלימות - תקיפה הגורמת חבלה של ממש, משנת 2021, בעקבות כך שתקף אדם באמצעות מקל ללא התרעה מוקדמת, בטענה שהתבטא נגד המשטר באריתריאה, ובגין כך ריצה מאסר בפועל למשך 50 ימים ותלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה. לחובת הנאשם 2 הרשעה משנת 2016 בעבירה של פציעה כשהוא מזוין, בגינה ריצה 7 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי ההרשעה הקודמת של כל אחד מהנאשמים לא הרתיעה מי מהם מלשוב ולבצע עבירות אלימות קשות תוך שימוש בנשק, ואף ניתן ללמוד על הסלמה בחומרת העבירות, שבוצעו בהליך דנא, תוך שימוש בנשק קר. על-כן, נטען כי יש לגדוע הסלמה זו בדרך של ענישה המבטאת הרתעה ממשית.

נאמר כי אילולא הודיית הנאשמים שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי, המאשימה הייתה עותרת למקם את עונשם של הנאשמים במחצית העליונה של מתחם העונש ההולם, הנטען מטעמה.

ב"כ המאשימה עתרה להפעלת המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם 1, אולם נוכח ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים בהסדר הטיעון, התבקש בית המשפט להפעילו במצטבר, ובלבד שעונש המאסר בפועל, בכללותו, לא יחרוג מ-30 חודשים (והיתרה בחופף).

טיעוני ההגנה לעונש

5. ב"כ הנאשמים, עו"ד תמי ארליך ועו"ד יעקב פלומי, עתרו למתחם ענישה שבין 9 לבין 24 חודשי מאסר, וביקשו למקם את הנאשמים בשליש התחתון של המתחם הנטען. ב"כ הנאשמים ביקשו להשית פיצוי מידתי, בשים לב לכך שהמתלונן היגר לקנדה ופתח שם בחיים חדשים, ולכך שלא הוצגו ראיות לעניין גובה הפיצוי. אשר למאסר המותנה בר הפעלה בעניינו של הנאשם 1, עתרו ב"כ הנאשמים להפעלתו בחופף לכל עונש שייגזר במסגרת הליך זה.

נטען, מבלי להקל ראש בביצוע עבירת אלימות כלשהי, כי כתב האישום תוקן משמעותית לקולא, במסגרת הסדר הטיעון, שגובש בהליך גישור שהתנהל הן בבית המשפט והן בשיח במשרדי ב"כ המאשימה, תוך שהחמיאו לתביעה על הגינותה ונכונותה להקשיב לטענות ההגנה על אודות קשיים ראייתיים משמעותיים. הובהר כי על אף הקשיים הראייתיים, הנאשמים אינם חולקים על כתב האישום המתוקן ואינם חוזרים מהודאתם במיוחד להם. צוין כי חזקה על המאשימה כי במסגרת תיקון כתב האישום הביאה בחשבון גם את האינטרסים של המתלונן והציבור בכללותו. נטען כי יש לזקוף לזכות הנאשמים את הודאתם, אף מבלי שהושג הסדר מלא לגבי העונש, וזאת לא רק בשל האינטרס הפרטי שלהם, אלא על מנת להעביר מסר לנאשמים אחרים לפיו ינתן משקל לנטילת אחריות ולחיסכון בזמן שיפוטי.

נטען כי האירוע נחלק לשתי זירות. הראשונה, שבה יוחסה לנאשמים עבירת החבלה בגין הדקירה; והשנייה, שבה נוכחות הנאשמים הייתה פסיבית, כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן. נטען כי אין מחלוקת שנגרמו למתלונן חבלות בעקבות מעשי הנאשמים, אולם נמצא כי לאחר דקירותיו ע"י הנאשמים, המתלונן רץ על רגליו ל"זירה השנייה", שם כותר והותקף על ידי האחרים, דבר המלמד על כך שהפגיעות העיקריות נגרמו לו בחלק השני של האירוע המתואר, שבו לא לקחו הנאשמים חלק פעיל. נטען כי יש להתחשב בעובדה שמדובר באירוע של דקירה אחת בשכם ללא תכנון מוקדם, וכי אילולא המעשים שבוצעו ב"זירה השנייה" סביר שכתב האישום היה מוגש לערכאה נמוכה יותר.

צוין כי לא הוגש תצהיר נפגע עבירה או דו"חות רפואיים המלמדים על מצבו הרפואי של המתלונן, בעת האירוע או כיום.

צוין כי הנאשמים לא נולדו בארץ והם שוהים בישראל מזה כעשור. הנאשמים נעצרו כחודשיים לאחר האירוע, ומצויים במעצר מזה כשנה, ללא גורמי תמיכה ממשפחתם הגרעינית והם מתמודדים עם קשיי שפה. נטען כי הנאשמים מנותקים ממשפחותיהם שנים רבות ונמנים על אוכלוסייה מוחלשת, מנטלית וכלכלית. נטען כי נתונים אלו מקשים על שהותם בכלא.

ב"כ הנאשמים הפנו לפסיקה, המלמדת לשיטתם על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים.

6. בדבריו לבית המשפט טען הנאשם 1 כי אחרים הרביצו למתלונן וביקש עונש מופחת.

7. הנאשם 2 שב והודה בביצוע מעשיו, והוסיף כי אחרים הרביצו למתלונן. הנאשם 2 הביע צער וביקש להתחשב בו בקביעת העונש.

דין ומסקנות

קביעת מתחם העונש ההולם

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירות שביצעו הנאשמים, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים, בהתחשב בנסיבותיהם, בצורך בהרתעתם ואחרים כמותם, ובכלל זה אבחון האם ראוי כי ענישתם תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.2013)).
9. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמם של הנאשמים ובמדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (5.8.2013)).
10. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא במספר אירועים נפרדים עסקין. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנדון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, פסקה 22 (5.8.2013)).
- בענייננו אין מחלוקת כי המדובר במסכת עבריינית אחת, כאשר מדובר ברצף מקרים שיש ביניהם קשר ענייני הדוק והם חלק מתוכנית עבריינית אחת שבוצעה ממניע אחד. לכן אקבע מתחם ענישה הולם לאירוע כולו, בנסיבות ביצועו, ואגזור את עונשו של כל אחד מהנאשמים, בהתחשב בעבירות בהן הורשע (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).
11. הנאשמים הורשעו כאמור בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 333(א)+(2) לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של 14 שנות מאסר; ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, שלצידה נקבע עונש מרבי של 5 שנות מאסר.
12. **הערכים החברתיים המוגנים בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין למטרה לא כשרה** הינם זכותו של האדם להגנה על חייו ובריאותו, הזכות לאוטונומיה על הגוף, שלמות הגוף והנפש, כבוד האדם, הגנה על הביטחון האישי והגנה על שלום הציבור וביטחונו מפני מעשי אלימות מכל סוג.

מדובר בקביעת סטנדרטים של התנהגות שנועדו לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו, בעיקר כשהמעשים כרוכים בשימוש בנשק חם או קר. בתי המשפט עמדו רבות על התופעה השלילית של פתרון סכסוכים באמצעים אלימים ובין היתר, על-ידי שימוש בסכינים, וטבעו את המונחים המוכרים כ"תת תרבות הסכינאות" ו"תרבות סכין נפסדת". סכין היא פתח להתנהלות אלימה ומסוכנת, הן לנושא הסכין והן לסביבתו, ואין צריך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בסכין ליישוב סכסוכים, אף במסגרת תיק זה. מטרת האיסור למניעת מצבים בהם, מריבה מילולית הופכת במהרה לפגיעה בגוף ובנפש, כפי שענינו רואות חדשות לבקרים, כיום יותר מבעבר (ראו למשל: ע"פ 10861/05 **גורבאן נ' מדינת ישראל** (29.3.2007); ע"פ 259/97 **סובחי נ' מדינת ישראל** (28.4.1998); רע"פ 7484/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.12.2009); ע"פ 6720/04 **מדינת ישראל נ' עסאם זחאיקה** (3.11.2004); ע"פ 86/04 **אבי כנפו נ' מדינת ישראל** (10.6.2004); עפ"ג 9095-02-11 **מסארוה בן מוחמד נ' מדינת ישראל** (17.5.2011)). במקרה דנא, נוכח דקירתו של המתלונן על ידי הנאשמים, התממש למעשה הסיכון הגלום בהחזקת הסכין.

בהקשר זה, ראו למשל:

דברי כב' השופט מ' חשין בע"פ 9133/04 **גורדון נ' מדינת ישראל** (20.12.2004)

"בתי המשפט, בהם בית-המשפט העליון, הוסיפו והתריעו שוב ושוב על אותה מגפה שפשטה במחנה והיא מגפת תת-תרבות הסכין. צעירים נושאים עמהם סכינים למיניהן, משל המדובר היה בפריט לבוש הכרחי כממחטה או כדבר אחר שאדם נושא בכיסו כמפתח או כמכשיר טלפון נייד. וסכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השנייה".

דברי כב' הש' א' שהם בע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** (1.7.2014) (פס' 39):

"לצערנו, אין מדובר במקרה חריג ונדיר במחוזותינו, כאשר אנו עדים, חדשות לבקרים, לוויכוחים ומחלוקות על עניינים של מה בכך, אשר מתדרדרים במהירות הבזק להחלפת מהלומות ולשימוש בנשק קר, ולעיתים גם בנשק חם. המדובר בתופעה קשה, שאין ניתן להשלים עמה, שכן היא פוגעת אנושות בזכות לחיים ולשלמות הגוף, ועל בתי המשפט לתרום את תרומתם במאבק להדברת התופעה. איננו רשאים לעמוד מנגד ושלא לעשות מעשה בראותנו את ממדי התופעה... כפי שנאמר בע"פ 6910/09 **הדרה נ' מדינת ישראל** (9.5.2010): 'האלימות המתפשטת חושפת את החברה במעורבות מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת

עבריינים בכוח, 'למען יראו וייראו'..."

דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 3573/08 עוודרה נ' מדינת ישראל (13.4.2010) (פס' 45):

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג וברזל".

דברי כב' המשנה לנשיאה ח' מלצר בע"פ 1821/17 פלוני נ' מדינת ישראל (29.4.2018):

"לא אחת עמד בית משפט זה על חומרתה היתירה של תופעת הסכינאות כאמצעי 'לפתרון' סכסוכים. לנוכח הפגיעה המגולמת בתופעה זו בשלום הציבור ובשלמות גופו של כל אדם, נקבע כי יש להיאבק בנגע אלימות זה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, כאשר הרתעת עבריינים בכוח ניצבת כשיקול מרכזי בין שיקולי הענישה".

דברי כב' השופט מ' חשין בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (28.4.1998):

"נוהגם של מקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכינים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים ייענשו בכל חומרת הדין. יצא הקול מבית-המשפט וידעו הכל, כי הנועץ סכין בגופו של הזולת ייסגר בבית-האסורים לתקופות-שנים".

דברי כב' השופט י' אלרון בע"פ 5262/21 קאיד אבו סבילה נ' מדינת ישראל (16.05.2022):

"מעשי אלימות מחרידים מעין אלו הנעשים באמצעות סכין בפלג גוף עליון של אדם, עלולים להסתיים בתוצאה טראגית בה נגדעים חייו. אין להשלים עם מעשים נפשעים אלה ויש להגן על זכותו הבסיסית של כל הפוסע בהם לשלמות גופו ולתחושת ביטחון. אך לאחרונה ציינתי: 'בית משפט זה הדגיש לא אחת את החומרה הטמונה בעבירות חבלה חמורה, המסכנות את שלום הציבור ובטחונו, תוך עשיית דין עצמי והתעלמות מהוראות חוק, וגורמות פעמים רבות לפגיעות בגוף ובנפש. על מדיניות הענישה לשקף חומרה זו על ידי השתת עונשי מאסר משמעותיים על עבריינים המבצעים עבירות אלימות בכלל, ועל מי שביצע עבירה של חבלה בנסיבות מחמירות בפרט' (ע"פ 6197/20 מדינת ישראל נ' גולאני, פסקה 20 (28.11.2021))."

דברי כב' השופט נ' סולברג בע"פ 7682/18 מוחמד עלקם נ' מדינת ישראל (04.04.2019):

"בית משפט זה נדרש פעמים רבות - רבות מדי - להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות'. ההצטיידות בסכינים, בין להגנה עצמית, בין לתכלית אחרת, מהווה 'מכפיל כוח' שיוצר פוטנציאל לנזק משמעותי עצום ורב. ... יש להרתיע מפני תופעה זו על דרך של ענישה מחמירה; והדברים נכונים ביתר שאת מקום שבו הסיכון הקטלני התממש במלוא חומרתו, כבנדון דידן".

13. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** בעקבות מעשיהם של הנאשמים הינה משמעותית. הנאשמים שיתפו פעולה בצוותא חדא והפגינו מעשי אלימות כלפי המתלון, בכך שכל אחד מהם עשה שימוש בסכין כדי לדקור באמצעותו את המתלון בשכמו. לאחר שהמתלון נמלט מהנאשמים, הם דלקו אחריו ועמדו מנגד כאשר אחרים כיתרו את המתלון כשהיה בגפו, דקרו והכו אותו.

14. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), עולה חלקם המרכזי של הנאשמים בכך שבצוותא חדא עשו שימוש בסכינים, שהביאו עמם מראש לבילוי בפאב בתל-אביב, ובאמצעותם, כל אחד מהם, דקרו את המתלון בשכמו, מבלי שקדמה למעשיהם התגרות מצד המתלון. אמנם לא ניתן להצביע על תכנון מוקדם מצד הנאשמים לביצוע המעשה, אך כפי שנאמר לא אחת בפסיקה, "סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה" (ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (20.12.2004)). צוין כי בין הנאשמים לבין המתלון הייתה היכרות מוקדמת, על רקע השתתפותם בהפגנות הקשורות למשטר באריתריאה. בהמשך האירוע, בעודו דקור פעמיים, נמלט המתלון בריצה מהמקום, בעוד הנאשמים ואחרים דלקו אחריו, והאחרונים אף זרקו על המתלון מקלות ואבנים. לאחר מכן, הנאשמים והאחרים השיגו את המתלון שהיה בגפו. האחרים כיתרו אותו ותקפו אותו בכך שדקרו אותו באמצעות סכינים בפניו, בגבו ובידיו; בעטו בגופו והכו אותו באגרופים; והכו אותו באמצעות מקלות ואבנים בכל חלקי גופו, בנוכחות הנאשמים. הגם שלנאשמים לא יוחסה נקיטת מעשי אלימות כלפי המתלון בחלקו זה של האירוע, ניכר כי הייתה להם השפעה מדרבנת על האחרים, אשר מצדם נקטו באלימות קשה ופוגענית כלפי המתלון, לרבות שימוש בנשק קר, וזאת על רקע מעשי הנאשמים עצמם כלפי המתלון אך דקות אחדות קודם לכן, והצטרפותם למרדף אחרי המתלון ונוכחותם בעת שאחרים כיתרו את המתלון ופגעו בו. אף לא נטען כי הנאשמים ביקשו להניא את אותם אחרים מלעשות כן. כתוצאה מהאירוע בכללותו נגרמו למתלון פצעי דקירה רבים בכתף שמאל, בידו, בפניו ובגבו, דימום משמעותי, נפגעה יכולתו הנשימתית וחלה ירידה בתפוקת לבו. המתלון הובהל לבית החולים, הוכנס לניתוח בהול בהיותו מורדם ומונשם ולאחר מכן אושפז למשך 9 ימים. אמנם, נהיר כי לא ניתן לייחס את מלוא הנזקים שנגרמו למתלון לנאשמים, שכן לא יוחסו להם מעשי אלימות פיזית כלפיו בחלקו השני של האירוע, אך ברי כי דקירתו על ידי כל אחד מהם בשכמו גרמה לו לנזק גופני ולמכאוב. יתר על כן, פוטנציאל הנזק הטמון בדקירת אדם עשוי להיות הרסני וקיים סיכון של ממש לקטילת חיים, גם אם הדקירה לא כוונה אל עבר הלב או איבר רגיש אחר. מכאן שיש לראות באדם הדוקר אחר כמי שנכון היה לסכן את חייו הנדקר, גם אם בסופו של דבר התוצאה היא של גרימת חבלה "בלבד". הנאשמים יכלו להבין את מעשיהם, חומרתם, משמעותם והפסול שבהם, ויכלו להימנע ממעשיהם, כולם או חלקם. הנאשמים ניצלו לרעה את העובדה כי פעלו יחדיו כנגד המתלון אשר היה בגפו, מבלי שאיש הושיט עזרה להגנתו. לא נשמעה כל טענה בדבר קרבה לסייג לאחריות פלילית

15. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** בעבירת **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, מעלה מנעד רחב של ענישה, תלוי נסיבות ה"עושה", כמו גם בנסיבות "המעשה", לרבות טיב אמצעי הנשק שנעשה בו שימוש, האם מדובר באירוע מתוכנן או ספונטני, האם קדמה התגרות מצד המותקף, הנזק הגופני והנפשי שנגרם כתוצאה מהמעשה ונסיבות נוספות המשפיעות על הענישה. במרבית המקרים הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג וברח לתקופות משמעותיות. כך למשל:

א. ע"פ 2640/22 **מוחמד חזבוז נ' מדינת ישראל** (12.6.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא למטרה כשרה, פזיזות ורשלנות ברכב ושימוש ברכב ללא רשות. על רקע סכסוך כספי בין הנאשם לבין המתלונן, שלף הנאשם סכין ודקר את המתלונן בפלג גופו העליון, המתלונן ניסה להתגונן, אז הוציא הנאשם סכין נוספת ודקר גם באמצעותה את המתלונן בבטנו ובגבו, כאשר המתלונן שכוב על הרצפה. לאחר שהמתלונן הצליח לקום על רגליו, ניסה הנאשם לדקור אותו מספר פעמים נוספות. הנאשם נכנס למכוניתו של המתלונן וניסה להימלט מהמקום, המתלונן קפץ אל המכונית ותוך כדי נסיעה כשפלג גופו העליון בתוך המכונית, נאבק בנאשם וניסה למנוע ממנו להמשיך בנסיעה. תוך כדי נסיעה לאחור, עלתה המכונית במהירות על הכביש המהיר ופגעה במכונית נוספת. המתלונן, דקור ומדמם, פונה לבית חולים כשהוא סובל מפצעי דקירה וחתכים בבטן, במוותן ובגב. כתוצאה מהדקירות, נגרמו למתלונן קרע בכבד, קרע בכליה, קרע בשרירי דופן הבטן, וקרעים בגידים באצבעותיו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 4 וחצי לבין 7 שנות מאסר**. בגזירת העונש הובאו בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם (מתחת לגיל 21), עברו הנקי ומצבו הנפשי, לרבות ניסיונות אובדניים, וכן בהתחשב בסולחה שנערכה. בית המשפט מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם. נגזרו **4 שנות מאסר, מאסר מותנה וקנס בסך 10,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש, תוך שקבע כי מתחם הענישה שנקבע נשען על אדנים מוצקים ולא נפל בו פגם.

ב. ע"פ 4486/17 **אביב ברוך נ' מדינת ישראל** (25.12.2017) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין. על רקע סכסוך כספי בין הנאשם לבין המתלונן והעובדה שהמתלונן לא החזיר לנאשם את האופנוע שלו, הנאשם ומכר שלו תפסו את המתלונן, גררו אותו לחנייה צדדית והכו אותו בכוח. לאחר שהמתלונן חולץ מהשניים על ידי שכן, נכנסו השניים לביתו של השכן, לקחו ממנו את מפתחות האופנוע ואת הטלפון הסלולרי שהיה ברשותו ועזבו את המקום. למתלונן נגרמו שבר בארובת העין, זעזוע מוח, המטומות ושריטות בכל חלקי גופו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 24 לבין 60 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון הבעת החרטה, גילו הצעיר של הנאשם, העובדה שמדובר במאסרו הראשון, וכי לחובתו 2 הליכים שהתנהלו בבית המשפט לנוער שהסתיימו באי הרשעה. מבלי להביע עמדה לגבי המתחם, הפחית בית המשפט העליון מעונשו של הנאשם על מנת לעודדו בהמשך תהליך השיקום והעמידו על **26 חודשי מאסר, חלף 32 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, לצד מאסרים מותנים ופיצוי בסך 12,000 ₪**.

ג. ע"פ 379/15 **אגינצ'ה לוי נ' מדינת ישראל** (26.7.2015) - הנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. לאחר שהתגלע ריב בין הנאשם לבין המתלון, הנאשם הטיח בקבוק בירה מלא בחלקו בחוזקה בפניו של המתלון. למתלון נגרמו חתך ושבר קומפלדקס זיגומטי בארובת עין שמאל עם שקיעת הקשת הזיגומטית, קושי בפתיחת הפה והגבלה בתנועות לטרליות. המתלון נותח ואושפז בבית החולים לקבלת טיפול רפואי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר. הובאו בחשבון הודאת הנאשם, העובדה שניגש לתחנת המשטרה מיד לאחר האירוע, וכן נסיבות חייו והרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות. על הנאשם נגזרו 30 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. בית המשפט עליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ד. ע"פ 479/21 **תימור עטילה נ' מדינת ישראל** (26.8.2021) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. בעקבות סכסוך "על הכביש", המתלון, עמו יש לנאשם היכרות מוקדמת, נכנס לרכבו של הנאשם, בין השניים התפתח דין ודברים והמתלון יצא מהרכב. כעבור רגעים אחדים יצא הנאשם כשבידו האחת תרסיס פלפל ובידו השנייה חפץ חד הנחזה כסכין, ריסס לכיוון המתלון ואחיינו גז פלפל ולאחר מכן דקר את המתלון באמצעות החפץ החד שש דקירות בצדו השמאלי של פלג גופו העליון. המתלון התמוטט על הקרקע, פונה לבית חולים ואושפז. לנאשם נגרם חתך בידו השמאלית ואילו למתלון נגרמו שלוש דקירות באזור בית החזה ובית השחי, דקירה במותן, שתי דקירות בעכוז, קרע קטן בטחול וכוויות בעיניים. המתלון פונה לבית החולים ואושפז במשך יומיים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 20 לבין 48 חודשי מאסר. לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירות של איומים ותקיפה סתם. על הנאשם נגזרו 28 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על ידי בית המשפט העליון בציינו כי: "אין לקבל את טענת המערער שלפיה יש להתערב לקולה במתחם עקב העובדה שהמתלון הוא זה שהתחיל את האירוע. אמנם המתלון נכנס לרכבו של המערער ללא רשות, ואולם לאחר שיצא המתלון מן הרכב, היה באפשרותו של המערער לנסוע מן המקום. חלף זאת בחר המערער להסלים את האירוע עשרות מונים ולנהוג באלימות קשה, ומשכך האחריות המלאה למעשים מוטלת עליו".

ה. ע"פ 3249/19 **סמרה פיסהיי נ' מדינת ישראל** (5.8.2019) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. המתלון והנאשם, שלהם היכרות מוקדמת, נפגשו באקראי, ובמהלך שיחתם התגלע ויכוח. השניים החלו בדחיפות הדדיות, במהלכן נפל הנאשם על הקרקע, המתלון הרפה ממנו וביקש להפסיק את המריבה והנאשם עזב את המקום. דקות לאחר מכן שב הנאשם למקום כשהוא מצויד בסכין ודקר את המתלון בידו השמאלית. בעקבות הדקירה נגרמו למתלון חתך עמוק ונזק עצבי בידו השמאלית והוא אושפז בבית חולים במשך 14 ימים, שבמהלכם נזקק לניתוח. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 לבין 36 חודשי מאסר. הנאשם היגר מאריתריאה לישראל בגיל 14 לאחר שברח מביתו על

רקע אלימות מצד אביו והמצב הפוליטי בארצו. לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות סמים, האחת מבית המשפט לנוער. על הנאשם נגזרו **24 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

1. ע"פ 4364/15 **יוסף עוקבי נ' מדינת ישראל** (8.11.2015) - נאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין. בין הנאשם לבין המתלונן, שרר סכסוך על רקע היות המתלונן בן זוגה של בת זוגו לשעבר של הנאשם. הנאשם, בת זוגו לשעבר, המתלונן ואדם נוסף קבעו פגישה. במהלך הפגישה, שלף הנאשם חפץ חד ודקר את המתלונן בצדו הימני של גופו. כתוצאה ממעשה הדקירה, נגרם למתלונן קרע בכליה הימנית ונפגע העורק הכלייתי, נזק אשר סיכן את חייו, וכן נגרמה לו המטומה בגודל של כ-10 ס"מ. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שש **2 בין 5 שנות מאסר**. הנאשם סבל מבעיה בריאותית. לחובתו עבר פלילי אשר מרביתו לא מהעת שקדמה לתיק ונמצא לא רלוונטי בהיותו נוגע לעבירות סמים. על הנאשם נגזרו **30 חודשי מאסר ומאסר מותנה**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש, וקבע כי **"עבירת חבלה בנסיבות מחמירות היא עבירה אשר עונשה המרבי הוא עונש מאסר של 14 שנים, ועל כן מתחם העונש שנקבע מאזן היטב בין האינטרס הציבורי בעקירתה מהשורש של תת-תרבות הסכין, לבין נסיבות ביצוע העבירה וחלקו של המתלונן באירוע. עונשו של המערער אף תואם את העונשים שהוטלו במקרים דומים, בהם דקר נאשם אדם בנסיבות בהן טען לקיומה של הגנה עצמית בשל איום עליו, והורשע בעבירת חבלה בנסיבות מחמירות"**.

2. ע"פ 8344/14 **בנימין אסור נ' מדינת ישראל** (15.3.2015) - נאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות: הנאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין ובעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין; הנאשם 2 בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין והחזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין. במהלך ויכוח בין הנאשמים, דקר נאשם 1 את נאשם 2 מספר פעמים תוך שהוא אוחז בנאשם 2 בידו השמאלית. בשלב מסוים הצליח נאשם 2 להשתחרר מאחיזתו של נאשם 1, אז החל נאשם 1 להימלט ונאשם 2 רדף אחריו עם סכין בידו. הנאשם 2 הצליח לתפוס את נאשם 1, הניף את הסכין שברשותו פעמיים לכיוון גבו של נאשם 1 ודקר אותו בגבו בסמוך לצווארו. כתוצאה ממעשיו של נאשם 1 נגרמו לנאשם 2 שני פצעי דקירה בחזה השמאלי התחתון שחדרו את דופן הבטן באזור הטחול וכן פצע חודר באזור כתף שמאל. הנאשם 2 נותח ואושפז בבית החולים. כתוצאה ממעשיו של הנאשם 2 נגרם לנאשם 1 פצע דקירה בגבו בסמוך לצווארו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם עונש הולם ביחס לנאשם 1 שש **2 בין 6 שנות מאסר** ובעניינו של נאשם 2 **2 בין 18 לבין 36 חודשי מאסר**. לחובת הנאשם 1 עבר פלילי הכולל עבירות של החזקת סכין, עבירות סמים שונות, איומים, פריצה לרכב, תקיפת שוטר במילוי תפקידו ועוד, ובמהלך ניהול ההליך נגזרו עליו 18 חודשי מאסר במסגרת הליך אחר בגין סחר בסמים. לחובת הנאשם 2 עבר פלילי הכולל החזקת סכין, עבירות סמים שונות, תקיפה, התחזות, איומים, גניבה ועוד. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשמים על חומרת העונש, נוכח שינוי משמעותי בהתנהלותם ופסיעתם בדרך שיקומית, כפי שעלה

מתסקירי שירות המבחן. על הנאשם 1 נגזרו **18 חודשי מאסר**, שירותו בחופף לעונש המאסר שהוצג בהליך המקביל **ומאסר מותנה**; על הנאשם 2 נגזרו **12 חודשי מאסר ומאסר מותנה**.

ח. ע"פ 2037/13 **סאלח מחאגנה נ' מדינת ישראל** (26.6.2013) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין; והחזקת סכין או אגרופן לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. עקב בקשתו של המתלונן מהנאשם להנמיך את קולו, זרק הנאשם אבן לעברו, וזו פגעה באפו, וכן תקף אותו במכות אגרופ. בהזדמנות אחרת, כאשר ראה את המתלונן וחברו עת נסע עם אחר ברכב, הנאשם ירד מהרכב, היכה את המתלונן, דקר אותו בסכין וברח מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 2 לבין 5 שנות מאסר**. בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, עברו הנקי ומאידך חוות הדעת הלא חיובית מטעם שירות המבחן, נגזרו על הנאשם **30 חודשי מאסר, מאסר מותנה ופיצוי בסך 8,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שקבע כי המתחם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי הוא סביר.

ט. ע"פ 7475/14 **קבהא מהדי נ' מדינת ישראל** (25.12.2014) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שבעקבות סכסוך "על הכביש", החלה קטטה בין הנאשם לבין המתלונן שהופרדה על ידי אנשים אחרים. בסמוך לכך, הגיח הנאשם מצדו של המתלונן שישב ברכבו, כשברשותו כלי עבודה ממתכת והכה באמצעותו את המתלונן מספר פעמים בפניו. כתוצאה מהמעשים נשברו למתלונן 3 שיניים ונגרם לו חתך שהצריך 9 תפרים על מנת לאחותו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 12 ל-48 חודשי מאסר** והשית על המערער, שברקעו עבר פלילי בעבירות אלימות, 24 חודשי מאסר. ערעור שהוגש על חומרת העונש התקבל על-ידי בית המשפט העליון אשר הפחית מעט בעונש שהושת על הנאשם והעמידו על **20 חודשי מאסר**, בשל פרק הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד למועד הגשת כתב האישום.

י. ע"פ 5576/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.4.2011) - נאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335 לחוק העונשין; ותקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(א) לחוק העונשין. בעקבות סירוב המתלונן וחבריו לתת לנאשם 2 סיגריה התפתח ויכוח בין הנאשמים וקטין לבין המתלוננים, במהלכו שבר הנאשם 1 בקבוק ודקה על ראשו של אחד הקטנים. המתלונן נפל ארצה כתוצאה מכך, והנאשמים והקטין המשיכו לחבוט בו בבעיטות ובאגרופים. למתלונן נגרמו חבלות קשות בפנים, שבר בשן, שבר ברצפת ארובת העין, חתך בלחי ובסנטר. כל אלו הצריכו טיפול וניתוח רפואי ואשפוז למשך תקופה של חמישה ימים בבית חולים. הנאשמים והקטין הכו מתלוננים נוספים באגרופים ובסבירות וגרמו לאחד מהם לשריטות בלחי. הנאשמים נמלטו מזירת האירוע מבלי שהזעיקו את כוחות ההצלה. הנאשמים צעירים, אשר לגבי שניהם ניתנה המלצה שיקומית מטעם שירות המבחן ונאשם 2 ללא עבר פלילי. בית המשפט העליון העמיד את עונשם של הנאשמים על **3 שנות מאסר**, חלף 4 שנות מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, **מאסר מותנה ופיצוי בסך כולל של 18,000 ₪ כל אחד**, וזאת משיקולי אחידות הענישה משעניינו של הקטין שביצע עם הנאשמים את העבירות הסתיים בלא הרשעה תוך הטלת צו מבחן למשך חצי שנה, התחייבות להימנע

מביצוע עבירה ופיצוי בסך 1,000 ₪ בלבד.

יא. ע"פ 167/13 **קטרין אבו זאייד נ' מדינת ישראל** (14.8.2013) - נאשמות הורשעו על יסוד הודאתן במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 יחד עם סעיף 335(א)(2) וסעיף 29 לחוק העונשין. במהלך נסיעה משותפת במונית שירות, תקפו הנאשמות ונאשמת נוספת את המתלוננת בכך שמשכו מספר פעמים בשערות ראשה והיכו בפניה. הנהג עצר את הנסיעה והפריד ביניהן, אולם כאשר שב למקומו והמשיך בנסיעה, הנאשמות תקפו את המתלוננת בראשה ובפניה במכות, בעיטות ונשיכות. הנאשמות גרמו למתלוננת לחבלות חמורות בפניה, עד כדי שבר בארובת העין והמטומות בפנים, למתלוננת נדרש ניתוח בפניה והיא אושפזה למשך 5 ימים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 לבין 48 חודשי מאסר**. על הנאשמות, צעירות ללא עבר פלילי, נגזרו **30 חודשי מאסר, מאסר מותנה, ופיצוי בסך 20,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמות על חומרת העונש.

יב. ת"פ (מח' ת"א) 23649-06-21 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר ליפובצקי** (14.12.2021) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. בין הנאשם, אשר היה מצויד בסכין יפנית, לבין המתלונן התגלע ויכוח בנוגע לחוב שחב הנאשם למתלונן. במהלך הוויכוח, נטל המתלונן את הטלפון הנייד של הנאשם והתנה את השבתו בתשלום החוב. הנאשם שלף את הסכין וגרם למתלונן חתך במוותנו השמאלית. בין השניים החל מאבק, במהלכו גרם הנאשם למתלונן חתכים נוספים בצווארו, בזרועו, בחזה ובגבה. בתוך כך, חבט המתלונן בנאשם באמצעות מקל ההליכה שלו וגרם לנאשם חבלה בשפתו העליונה. הנאשם הצליח לקחת מהמתלונן את הטלפון הנייד שלו ונמלט מהמקום כשהוא מותיר את המתלונן מדמם ופצוע. המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא בהכרה מעורפלת, שם אושפז ונזקק לניתוח. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 16 לבין 36 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון נתוני הרפואיים והפסיכיאטריים של הנאשם ונסיבות חייו הקשות. לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות, שתיים לא רלוונטיות שהתיישנו והאחת בתקיפה לא חמורה. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **18 חודשי מאסר ומאסרים מותנים**.

יג. ת"פ (מח' ב"ש) 5259-03-20 **מדינת ישראל נ' פהאד אבו פריח** (28.11.2021) - נאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות: נאשם 1 הורשע בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ונאשם 2 הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין. הנאשמים קשרו קשר לתקוף את המתלונן וגרום לו חבלה חמורה, במסגרת הקשר הצטייד נאשם 1 במצ'טה, נאשם 2 באלת עץ, וכן בשני רכבים. המתלונן נהג ברכבו, אז דלק אחריו הנאשם 2 ברכבו וחסם את נתיב נסיעתו של המתלונן. הנאשם 2 והמתלונן יצאו מרכביהם והנאשם 2 החל דולק אחר המתלונן, כאשר במהלך המרדף הכה הנאשם 2 בגבו של המתלונן באמצעות האלה וזו נפלה מידי. הנאשם 2 הרים את האלה והמשיך במרדף, ובמקביל הנאשם 1 הגיע למקום ברכבו, יצא ממנו והחל לרדוף אף הוא אחרי המתלונן בעודו אווז את המצ'טה. במהלך המרדף נפל המתלונן, הנאשם 1 הגיע אליו, הניף את המצ'טה והטיח אותה

בחוזקה בכוון ראשו של המתלונן והיכה את המתלונן בידו, אותה הרים על מנת להתגונן. המתלונן ניסה לדחוף את נאשם 1 ברגליו ונאשם 1 הכה ברגלו השמאלית של המתלונן באמצעות המצ'טה. כתוצאה ממעשיו של נאשם 1 נזקק המתלונן בין היתר לניתוח לתיקון השבר, קשירת עורק, תיקון עצב וגידים ותפירת החתך. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לנאשם 1 נע **בין 20 לבין 36 חודשי מאסר**. הנאשם 1, בן 33, נשוי ואב ל-5 ילדים, ובית המשפט המחוזי מצא לחרוג ממתחם העונש ההולם, בשל השתלבותו המוצלחת בהליך טיפולי ובשל סיכויי להשתקם. על הנאשם 1 נגזרו **12 חודשי מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי מוסכם בסך 25,000 ₪**.

16. למען שלמות התמונה, יצוין כי במקרים של עבירת **החזקת סכין שלא כדין**, נמצא מנעד ענישה, החל ממאסר על תנאי ו/או של"צ ועד למספר חודשי מאסר בפועל. כך למשל:

א. רע"פ 5833/20 **דרדיק יקיר נ' מדינת ישראל** (17.9.2020) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בתל אביב, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. הנאשם הגיע לבית המשפט המחוזי בתל אביב לבוש במעיל מג"ב והחזיק סכין בתיקו האישי. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 8 חודשי מאסר**. לחובת הנאשם עבר פלילי והוא ריצה בעבר מאסר בפועל, אולם לא הורשע בעבירת אלימות. נגזרו **4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה**. נדחתה בר"ע שהוגשה לבית משפט העליון, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור שהגיש הנאשם.

ב. רע"פ 322/15 **חן ג'אנה נ' מדינת ישראל** (22.1.2015) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בראשון לציון בעבירות של החזקת אגרופן או סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין ועבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים, וזאת במסגרת שני כתבי אישום. על פי כתב האישום הראשון, הנאשם הובהל לבית החולים לאחר שנדקר ונזקק לטיפול רפואי. בנסיבות אלה, החזיק הנאשם בכיסו סכין. על פי כתב האישום השני, הנאשם החזיק בביתו סם מסוג חשיש. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בגין החזקת הסכין נע **בין 6 לבין 12 חודשי מאסר**. לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד, בין היתר בעבירות סמים, התפרצות לדירה וגניבה, החזקת סכין, התנגדות למעצר, שיבוש הליכי משפט ועבירות תעבורה, בגין נגזרו עליו עונשי מאסר. על הנאשם נגזר עונש כולל של **12 חודשי מאסר**, הופעל מאסר מותנה במצטבר כך שהעונש הועמד על 18 חודשי מאסר **ומאסרים מותנים**. נדחתה בר"ע שהוגשה לבית משפט העליון, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור שהגיש הנאשם.

ג. רע"פ 3676/15 **עבד מחג'נה נ' מדינת ישראל** (8.6.2015) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום ברמלה, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. הנאשם החזיק בתאו בכלא איילון סכין בתוך קופסת סיגריות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין עונש מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל**. לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד, כאשר היה תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בן שישה חודשים. נגזרו 6

חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים בחופף **ומאסר מותנה**. כמו כן חולטה התחייבות בסך 10,000 ₪ שעמדה כנגד הנאשם. נדחתה בר"ע שהוגשה לבית משפט העליון, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את הערעור שהגיש הנאשם.

ד. ע"פ (מח' מרכז) 61520-06-21 **יקיר רווח נ' מדינת ישראל** (21.11.2021) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בבית משפט השלום ברמלה בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. כאשר הנאשם היה עצור במשמורת שב"ס, בעודו בתא המעצר שבו היו עצורים נוספים לרבות שותפו לאירוע נושא המעצר שהעיד להגנתו, החזיק הנאשם בכיס מכנסיו סכין מאולתרת באורך 3.5 ס"מ. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 4 לבין 12 חודשי מאסר**. לחובת הנאשם עבר פלילי, ישן יחסית, הכולל ריצוי מאסרים בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש וזאת, בין היתר נוכח חזרתו מערעורו על הכרעת הדין ובשל כך שלא נרשם בפרוטוקול טרם הפנייתו לממונה כי בית המשפט לא יהיה מחויב להטיל עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות. עונשו של הנאשם הועמד על **4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות** (חלף 7 חודשי מאסר) **ומאסר מותנה**.

ה. ע"פ (מח' מרכז) 34814-03-21 **דניאל ממנ' נ' מדינת ישראל** (9.1.2022) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום ברמלה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. בעת שנערך חיפוש על גופו של הנאשם, החזיק הנאשם בסכין מתקבעת שהייתה תלויה על מכנסיו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות**. לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות, אחת בגין דקירת אדם בחזהו במהלך תגרה בהיותו נער והשנייה בגין שורת עבירות התפרצות, גניבה וקשירת קשר לפשע. על הנאשם נגזרו **7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס בסך 1,800 ₪**. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש וקבע שהעונש שהושת עליו ראוי והולם את נסיבות העושה והמעשה.

ו. ע"פ ג (מח' ים) 28790-05-16 **אלעד אלוני נ' מדינת ישראל** (1.1.2017) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בבית שמש בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. הנאשם הצטייד בסכין ונסע למקום אליו הוזעק על ידי אחותו על רקע ויכוח בינה לבין אחר. משהבחין בניידת משטרה, השליך הנאשם את הסכין לעבר השיחים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה בודדת של החזקת סכין שלא נלוו לה עבירות נוספות, וכאשר לא נעשה שימוש בסכין, נע **בין ענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר**. הנאשם עבר הליך שיקום משמעותי ונעדר עבר פלילי. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם והעמידו על **30 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות** (חלף 45 ימים), **מאסר מותנה וצו מבחן לתקופה של 6 חודשים**.

ז. ע"פ (מח' חי') 31988-06-10 **ישראל גטהון נ' מדינת ישראל** (28.10.2010, 27.1.2011) - הנאשם הורשע בבית משפט השלום בחיפה על יסוד הודאתו בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. בעמדת הבידוק בפתח מועדון נמצא הנאשם כשהוא מחזיק בכיס השמאלי של מכנסיו סכין

מתקבעת. על הנאשם, בן פחות מ-20, ללא עבר פלילי, עם רקע סוציו אקונומי מורכב, יכולת קוגניטיבית ומילולית בינונית, נגזרו **5 חודשי מאסר ומאסר מותנה**. ערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה.

17. ב"כ הנאשמים הפנו לשורת פסקי דין אשר לשיטתי אין בהם די כדי ללמד על הענישה בענייננו. כך למשל, בע"פ 3845/12 **פלונית נ' מדינת ישראל** (2.9.2021) דובר על מי שלא דקרה את המתלונן בעצמה אלא שכרה אחרים לעשות כן; בע"פ 3526/20 **דוד זגורי נ' מדינת ישראל** (28.1.2021), ת"פ (מחוזי ב"ש) 7483-08-18 **מדינת ישראל נ' רסימיה אבו כף** (4.8.2020), ברע"פ 8286/21 **אמיר אבו לבדה נ' מדינת ישראל** (14.12.2021) דובר על אלימות שונה באופייה, כאשר בחלק מהמקרים היו אלה עבירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין לבדו; בע"פ 5834/19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.2020) דובר במי שהיו קטינים בעת ביצוע העבירות ונשפטו בבית המשפט לנוער.

18. מכל המקובץ, בשים לב לעבירות המיוחסות לנאשמים, נסיבות ביצוען ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע מתחם ענישה הולם ביחס לנאשמים **בין 18 לבין 48 חודשי מאסר בפועל**, לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

19. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם הענישה ההולם, בשל שיקולי שיקום, בהעדר טענה או אינדיקציה כלשהי להליך שיקום מצד הנאשמים. מנגד, לא מצאתי כי החשש שמי מהנאשמים יחזור לבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור. אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשמים ואחרים כמותם מפני ביצוע עבירות נוספות (סע' 40 ו-40א לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים לכל אחד מהם בגדר מתחם הענישה שנקבע בעניינם.

קביעת העונש המתאים לנאשמים

20. לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשעו הנאשמים, יש לקבוע את העונש המתאים לכל אחד מהם, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לכל נאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מטיעוני הצדדים לעונש, עבר פלילי, דברי הנאשם בבית המשפט ומכלול הראיות שהוצגו מטעם הצדדים. בדרך זו חידד תיקון

113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009)).

הרתעת היחיד והרבים

21. לחובת הנאשמים יש לציין את חומרת העבירות שביצעו, האלימות הרבה הטמונה במעשיהם, תוצאותיה ומדיניות הענישה עליה עמדתי לעיל. יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בעיקר נוכח הנזק הפוטנציאלי הרב הגלום בהן, שיכול להגיע עד כדי פגיעה בנפש, על-מנת להרתיע את הנאשמים ועבריינים אחרים כמותם, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

בהקשר זה, ראו דברי כב' השופט סולברג בע"פ 167/13 אבו זאייד נ' מדינת ישראל (14.8.2013):

"פגיעה קשה ומתמדת בתחושת הביטחון ושלום הציבור של אזרחי מדינת ישראל מחייבת הטלת עונשים ממשיים, על מנת להרתיע מפני ביצוע עבירות שכאלה בעתיד, ובכלל זה, עונשי מאסר בפועל אשר יהא בהם כדי לבטא את החומרה שבתופעת האלימות, ואת הסלידה מן המעשים. מבלי להקל ראש בשיקולי השיקום בעניין דנן, מצאנו כי ידו של האינטרס הציבורי על העליונה. למרבה הצער, עבירות אלימות בהן מעורבים צעירים, ולא פעם צעירים ללא עבר פלילי, הפכו למעשה של יום ביומו. בתי המשפט מצויים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלימות בדרך של ענישה מרתיעה".

דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.2014):

"כנקודת מוצא לדין יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המרבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח".

דברי כב' השופט י' עמית בע"פ 1268/21 מדינת ישראל נ' אנואר אבו סמרה (15.07.2021):

"בית משפט זה נדרש פעמים רבות להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב, ומצדיקה נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה: 'אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל'מען יראו וייראו'. תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות' (דברי השופט נ' הנדל בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (9.5.2010))."

נאשם 1

22. הנאשם 1 יליד שנת 1991.

23. לחובת הנאשם 1 עברו הפלילי. ב"כ המאשימה הציגה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם 1 (ת/1), ממנו עולה כי ברקעו הרשעה קודמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, בגינה נגזר עליו עונש של 50 ימי מאסר, מאסר מותנה למשך 3 חודשים לתקופת תנאי של שנתיים מיום מתן גזר הדין, לבל יעבור כל עבירת אלימות או איומים ופיצוי בסך 1,000 ₪. המאסר המותנה שנגזר על הנאשם 1 הינו בר הפעלה, משהעבירות מושא ההליך שלפני בוצעו ביום 17.7.2021, בעוד גזר הדין ניתן ביום 28.2.2021, היינו בחלוף כ-4.5 חודשים בלבד. מעיון בגזר הדין בעניינו של הנאשם 1 בהרשעתו הקודמת (ת/3) עולה כי דובר על תקיפת אחר ללא כל התגרות קודמת מצדו, כאשר ניתן להצביע על הסלמה במידת החומרה של מעשיו. בהליך הקודם עשה הנאשם 1 שימוש במקל ואילו בעניינו דקר את המתלונן באמצעות סכין. לא זו בלבד, הנאשם 1 ביצע את העבירות מושא תיק זה מבלי שעונשו ובכללו המאסר המותנה הרתיע אותו, דבר המלמד על היעדר מורא מפני החוק ועל זלזול בשלטון החוק מצדו. ניכר כי הנאשם 1 לא עשה מאמצים לחזור למוטב. בנסיבות אלו, לא מצאתי הצדקה לחפוף את עונש המאסר המופעל, כולו או חלקו, לעונש המאסר המוטל על הנאשם בגין ההליך שלפני.

24. נתתי דעתי לדברי הנאשם 1 בבית המשפט במסגרתם הוא מצא לנכון לומר כי אחרים הם אלו שהרביצו למתלונן וביקש להמתיק את עונשו, מבלי שציין את חלקו במסכת המעשים האלימים שהופעלה כנגד המתלונן ולא הביע צער או חרטה על התוצאה הקשה.

25. לזכות הנאשם 1 הבאתי בחשבון את נטילת האחריות מצדו, אשר באה לידי ביטוי בהודאתו במסגרת הסדר טיעון, אף מבלי שגובשה הסכמה עונשית מלאה בעניינו. הבאתי בחשבון כי מדובר במי שמרוחק ממולדתו וממשפחתו, נעדר גורמי תמיכה, ומתמודד עם קשיי שפה. כל אלה, מקשים עוד יותר על ריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח.

26. מכל המקובץ, נחה דעתי לקבוע את עונשו של הנאשם 1 בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתיתו.

הנאשם 2

27. הנאשם 2 יליד שנת 1995.

28. מעיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם 2 (ת/2) עולה כי לחובתו הרשעה קודמת בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, מיום 7.1.2016, בגינה נגזר עליו עונש של 7 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים לבל יעבור עבירות אלימות נוספות ופיצוי לנפגע העבירה בסך של 1,000 ₪. נמצא כי עונשו זה של הנאשם 2 לא הרתיע מלשוב ולבצע עבירות אלימות נוספות, ולא ניכר כי עשה מאמצים כלשהם לחזור למוטב.

29. לזכות הנאשם 2 הבאתי בחשבון את נטילת האחריות מצדו, אשר באה לידי ביטוי בהודאתו במסגרת הסדר הטיעון, אף מבלי שגובשה הסכמה עונשית מלאה בעניינו. בדומה לנאשם 1, גם הנאשם 2 צפוי מתמודד עם קשיים של ריחוק ממשפחתו ומקשיי שפה, אשר יכבידו על ריצוי עונשו.

30. מכל המקובץ, נחה דעתי לקבוע את עונשו של הנאשם 2 בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתיתו.

31. לא נעלמה מעיני עתירת ב"כ המאשימה להשתתף קנס על הנאשמים. אולם, במסגרת הסדר הטיעון כפי שהוגש בכתב, לא נמנה רכיב עונשי זה בין רכיבי הענישה, עליהם הצהירה המאשימה כי תעתור לבית המשפט. משכך, נוכח האמור ב"הסכם להסדר טיעון", לא מצאתי הצדקה לחרוג מהכתוב בו ולהשית קנס על הנאשמים.

העונש המושת על הנאשמים

32. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על נאשם 1 עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 25 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו 18.9.2021.

מופעל בזאת מאסר מותנה שהוטל על הנאשם 1 ביום 28.2.2021 בת"פ 29721-11-19 לתקופה של 3 חודשים במצטבר.

בסך הכל ירצה הנאשם 1 - 28 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם 1 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות נגד גוף מסוג פשע.

ג. **מאסר מותנה** לתקופה של 4 חודשים. הנאשם 1 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות נגד גוף מסוג עוון או החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ד. **פיצוי** בסך 4,500 ₪, אשר ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.3.2023, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי פרטים שתמסור המאשימה בתוך 30 יום.

33. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על **נאשם 2** עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 25 חודשים, אשר תימנה מיום מעצרו 26.9.2021.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות נגד גוף מסוג פשע.

ג. **מאסר מותנה** לתקופה של 4 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות נגד גוף מסוג עוון או החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ד. **פיצוי** בסך 4,500 ₪, אשר ישולם ב-15 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.3.2023, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי פרטים שתמסור המאשימה בתוך 30 יום.

34. ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יוחלטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ג, 03 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.